

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **BENVIG HEAT TRANSFER spol. s r.o.**, IČO: 14867125,
sídlem Děčínská 288, 407 22 Benešov nad Ploučnicí,
zastoupená JUDr. Tomášem Radou, Ph.D., advokátem,
sídlem Hlinky 505/118, 603 00 Brno,

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2021, č. j. 30933-2/2021-900000-319,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Žaloba **se zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2021, č. j. 30933-2/2021-

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

900000-319, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále též jen „celní úřad“) ze dne 21. 4. 2021, č. j. 46061-4/2021-620000-11, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o prominutí, resp. vrácení antidumpingového cla. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla, že jí celní úřad platebními výměry ze dne 24. 1. 2020, č. j. 202225-19/2019-620000-51, č. j. 202225-20/2019-620000-51, č. j. 202225-21/2019-620000-51, č. j. 202225-22/2019-620000-51 a č. j. 202225-23/2019-620000-51, (dále jen „dodatečné platební výměry“), doměřil antidumpingové clo v celkové výši 1 671 592 Kč. Spolu s odvoláním proti nim podala i žádost o prominutí, resp. vrácení tohoto cla, jež byla podle ní v rozporu s právními předpisy zamítnuta, neboť vzhledem k chybě, které se dopustily příslušné orgány a Komise EU, popřípadě v zájmu spravedlnosti ve smyslu čl. 119 a 120 nařízení Evropského parlamentu Rady č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní kodex“) jsou dány důvody pro vrácení cla.
3. Žalobkyně popsala, že do České republiky dovezla zboží indického původu, které zakoupila od indického dodavatele společnosti Krystal Steel. Indický původ zboží žalobkyně prokázala mimo jiné i prohlášením společnosti Krystal Steel o původu zboží na jednotlivých fakturách a dále listinou Certificate of origin č. 008534, kterou vydal příslušný indický orgán. Žalobkyně pak zcela v souladu s těmito dokumenty uvedla v kontrolovaných celních prohlášeních jako původ zboží Indii, tedy šlo o zboží, které není zatíženo antidumpingovým opatřením dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/1036 ze dne 8. června 2016 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropské unie, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „antidumpingové nařízení“) a ani žádným jiným dovozním clem. Toto zboží bylo příslušným celním orgánem propuštěno do volného oběhu.
4. Celní úřad pouze na základě nezávazné Zprávy OLAF č. j. OCM (2019) 14897-04/07/2019 k případu č. OF/2016/0680/B1 (dále jen „Zpráva OLAF“), kterou nekonfrontoval se skutečným stavem věci, dospěl k závěru, že ve skutečnosti šlo o zboží původem z Číny. K nevyměření a nevybrání antidumpingového cla na předmětné zboží tedy dle celních orgánů došlo v důsledku uvedení celních orgánů v omyl. Žalobkyně s těmito závěry celních orgánů nesouhlasí a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2021, č. j. 9791/2021-900000-319, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti dodatečným platebním výměrům, brojí správním žalobou v rámci jiného řízení vedeného zdejším soudem pod sp. zn. 16 Af 18/2021. Uvedenou žalobu navrhuje v tomto řízení provést jako důkaz.
5. I když je žalobkyně podle svých slov přesvědčena o tom, že clo bylo dodatečnými platebními výměry doměřeno nesprávně, naplněny případně jsou i předpoklady pro vrácení cla ve smyslu čl. 116 celního kodexu. Důvodem pro prominutí cla podle žalobkyně je chyba ze strany příslušných orgánů ve smyslu čl. 119 odst. 1 celního kodexu, které spatřuje v jednání celních a jiných orgánů Indie, jakož i v jednání Komise EU. Indický původ dodávaného zboží byl doložen jednak prohlášením o původu zboží na jednotlivých fakturách, jednak prostřednictvím Certificate of origin č. 008534, který byl vydán příslušným indickým orgánem veřejné moci, tj. Federation of Gujarat Industries, Chamber of Commerce, Recognized by Ministry of Commerce and Industry, Government of India. Indický původ zboží byl potvrzen též statutem registrovaného vývozce pro zboží označené kódem KN

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7304 (systém REX), který byl společnosti Krystal Steel udělen rozhodnutím příslušného indického celního orgánu dne 1. 5. 2019, REX číslo: INREX0307043321EC005.

6. Ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí přiznává, že údaj v předmětném certifikátu nepochybně nesprávný je, nemůže podle jeho názoru představovat aktivní chybu, která jediná podle něj může založit postup podle čl. 119 celního kodexu. S tímto však žalobkyně zásadně nesouhlasí, protože i kdyby se snad skutečně nejednalo o aktivní chybu, tak chybou může být i relativně pasivní poskytování informací, a koncepce nezbytnosti „aktivní“ chyby je tak podle ní nesprávná.
7. S odkazem na Metodiku Komise EU – Guidance on Repayment and Remission (dále jen „metodika“; podle žaloby dostupná na https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/rem-rep-guidance_en.pdf – v době rozhodování soudu nefunkční odkaz, pozn. soudu) žalobkyně uvedla, že chyby ve smyslu čl. 119 celního kodexu se mohou dopustit jakékoliv orgány, do jejichž působnosti náleží „*správa a poskytování informací týkající se vymáhání cel, a které tak mohou být odpovědné za ovlivňování legitimního očekávání*“ („*furnishes information relevant to the recovery of customs duties and which may thus cause the person liable to entertain legitimate expectations*“, část 5.1.1). Podle metodiky mohou být příslušnými orgány ve smyslu čl. 119 celního kodexu i orgány třetích zemí (jiných než členských států EU) a Komise EU, tedy i indické orgány.
8. Podle žalobkyně dále může být chyba založena i pouhým poskytnutím informací; záleží především na tom, zda příslušný orgán mohl vyvolat v žalobkyni legitimní očekávání. Přesně takový účinek podle ní měl zmíněný Certificate of origin vydaný indickými orgány veřejné moci, který sám o sobě představuje chybu ve smyslu čl. 119 odst. 1 písm. a) celního kodexu.
9. Ani celní úřad, ani žalovaný se též dostatečně nevypořádali s otázkou, zda žalobkyně byla v dobré víře, neboť podle nich k chybě ve smyslu čl. 119 celního kodexu vůbec nedošlo. Podle ustálené judikatury musí být přihlédnuto zejména „*ke složitosti ustanovení, jejichž porušení vedlo ke vzniku celního dluhu, jakož i profesní zkušenosti a otázce, zda hospodářský subjekt postupoval s řádnou péčí*“ (viz například rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-38/07, Heuschen & Schrouff).
10. Žalobkyně namítala, že výklad a aplikace příslušných právních předpisů rozhodně nebyly v žádném případě triviální, o čemž svědčí rozdílné závěry ze šetření dvou rovnocenných orgánů, tj. OLAF a DG TRADE (vyšetřovacího orgánu Komise EU), které šetřily a posuzovaly totožný okruh otázek. DG TRADE v závazném prováděcím nařízení Komise (EU) ze dne 15. 11. 2017, č. 2017/2093, o ukončení šetření možného obcházení antidumpingových opatření uložených prováděcím nařízením Rady (EU) č. 1331/2011 na dovoz některých bezešvých trubek a dutých profilů z nerezavějící oceli pocházejících z Čínské lidové republiky dovozem zasílaným z Indie bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ z Indie, a o ukončení celní evidence tohoto dovozu uložené prováděcím nařízením Komise (EU) 2017/272 (dále jen „prováděcí nařízení Komise“) dospěl k závěru, že společnost Krystal Steel prováděla podstatné zpracování tak, jak to celní předpisy vyžadují. Ze závěrů prováděcího nařízení rovněž vyplývá, že v případě vstupních výrobků kontrolovaných indickými dovozci se téměř výhradně jednalo o duté profily tvářené za tepla. Úřad OLAF je pak odlišného názoru, o čemž svědčí nezávazná Zpráva OLAF. Komise EU tedy ve svém prováděcím nařízení došla ke zcela jinému závěru než následně úřad OLAF Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve své nezávazné Zprávě OLAF, podle níž bylo žalobkyni vyměřeno clo. Aplikace příslušných ustanovení není bezrozporná ani na úrovni jednotlivých unijských orgánů.

11. Žalobkyně dále opakovaně poukazovala na skutečnost, že vyvinula maximální úsilí, aby předešla jakémukoliv hospodářskému riziku a k tomuto svému tvrzení navrhla též příslušné důkazy (fotodokumentaci a videomateriál). Prokázala, že neověřovala skutečnost o původu zboží pouze vzdáleně prověřováním vývozce, ale ověřila i postup výroby na místě samém. Též sledovala tedy závěry Komise EU v prováděcím nařízení.
12. Zprávu OLAF podle žalobkyně nelze upřednostnit před dalšími důkazy ani jí přiznat vyšší postavení než závaznému prováděcímu nařízení. Na jejich rozpor přitom konstantně upozorňovala jak v řízení před žalovaným, tak v řízení před tímto soudem vedeném pod sp. zn. 16 Af 18/2021. Ve prospěch závěrů prováděcího nařízení podle ní svědčí skutečnost, že – na rozdíl od prováděcího nařízení – podkladem závěrů Zprávy OLAF nebylo šetření na místě samém, a tato tak vycházela pouze z informací od „zdroje z trhu“, jednak vyjádření samotných indických výrobců a skutečnost, že podstatné zpracování výrobků u indických výrobců měli možnost ověřit i samotní zaměstnanci žalobkyně.
13. Pokud celní orgány upřednostnily Zprávu OLAF před výsledkem šetření DG TRADE obsaženým v prováděcím nařízení, automaticky tím podle žalobkyně musely dojít též k závěru o tom, že výsledek šetření DG TRADE byl nesprávný, a šlo tak o selhání na straně Komise EU. Když OLAF uvedl, že DG TRADE postupoval oproti OLAF podle jiných předpisů, lze podle žalobkyně usuzovat na to, že došlo k opomenutí aplikace jiné normy, což lze považovat za chybu ve smyslu čl. 116 celního kodexu. Celní úřad proto měl využít postupu podle čl. 116 odst. 3 celního kodexu, tedy postoupit věc k rozhodnutí Komisi EU.
14. Analogicky žalobkyně odkázala také na poslední větu čl. 119 odst. 3 celního kodexu, podle které platí, že *„dlužník se však nemůže odvolat na dobrou víru, zveřejní-li Komise v Úředním věstníku Evropské unie oznámení o tom, že existují odůvodněné pochybnosti, zda daná země nebo území správně uplatňuje preferenční dohodu“*. Podle žalobkyně s ohledem na výše uvedené nelze žádným způsobem ospravedlnit to, že Komise EU nezveřejnila po více než tři roky žádné oznámení o odůvodněných pochybnostech. Žalobkyně si je vědoma, že uvedené ustanovení neukládá Komisi EU povinnost takto jednat, nicméně je podle ní nepřístojné, aby Komise EU důvodné pochybnosti po dobu několika let měla, ale žádným způsobem nedala jednotlivcům najevo ani drobnější signál o tom, že mají dbát větší pečlivosti. Naopak jedinou zprávou, která navenek vyšla, bylo prováděcí nařízení, které svědčilo o zcela opačném závěru, tedy že k pochybnostem není důvod. Časová souslednost jednotlivých skutečností (dovoz zboží a zveřejnění prováděcího nařízení, jak namítá žalovaný v napadeném rozhodnutí) nic nemění na tom, že žalobkyně sledovala jednotlivé kroky Komise EU v této věci a maximálně se snažila o naplnění jednotlivých požadavků Komise EU a příslušných celních orgánů. Žalobkyně odkázala také na rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 25. 7. 2008 ve věci C-204/07 P, C.A.S. SpA proti Komisi Evropských společenství, v němž Soudní dvůr EU posuzoval návrh žadatele, kterému bylo doměřeno clo pro chyby ze strany orgánů třetího státu (Turecka) a Komise EU, která nezajistila patřičnou kontrolu a dohled nad dodržováním dohod mezi Evropskou unií a Tureckem. V řešené věci docházelo k vydávání nesprávných certifikátů, a skutkově je tedy případ podobný závěrům v žádosti žalobkyně.

15. Podle žalobkyně jsou naplněny i důvody pro postup podle čl. 120 celního kodexu, na základě kterého lze částku cla vrátit nebo prominout také v zájmu spravedlnosti, vznikl-li celní dluh za zvláštních okolností, jež nelze přičítat klamavému jednání nebo hrubé nedbalosti dlužníka, neboť vyměření antidumpingového cla pro ni mělo mimo jiné zásadní ekonomický dopad. V souvislosti s tím opět poukázala na závěry prováděcího nařízení s tím, že pokud Komise EU selhala při uplatňování platných pravidel (resp. monitorování jejich provádění), lze v tom spatřovat zvláštní okolnost a tvrzené obcházení antidumpingových cel nemůže být kladeno k tíži jednotlivci – žalobkyni pod záminkou jejího běžného profesního a obchodního rizika.
16. Závěrem žalobkyně uvedla, že setrvává na svém tvrzení ohledně úroků z prodlení, které uvedla v čl. V. svého vyjádření ze dne 6. 4. 2021 a na které tímto v podrobnostech odkázala. Soud žádala, aby v rámci svého rozhodování v této věci vzal v potaz i toto příslušenství a učinil obsahem svého rozhodnutí též závazný právní názor na prominutí, resp. vrácení příslušenství – úroků z prodlení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

17. Žalovaný ve svém písemném vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí a poukázal na akcesorickou povahu věci ve vztahu k věci řešené zdejší soudem pod sp. zn. 16 Af 18/2021.

Posouzení věci soudem

18. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
19. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
20. Před samotným přezkumem napadeného rozhodnutí soud považuje za vhodné shrnout, že s ohledem na v té době probíhající řízení sp. zn. 16 Af 18/2021 soud předtím (toto) řízení ve věci přezkumu rozhodnutí o žádosti žalobkyně o prominutí, resp. vrácení antidumpingového cla usnesením ze dne 14. 12. 2021, č. j. 141 Af 3/2021-33, přerušil do pravomocného skončení řízení o žalobě vedené zdejší soudem pod sp. zn. 16 Af 18/2021, neboť výsledek řízení ve věci sp. zn. 16 Af 18/2021 mohl mít vliv na rozhodování soudu v nyní projednávané věci. Rozsudkem ze dne 28. 3. 2023, č. j. 16 Af 18/2021-85, který nabyt právní moci dne 19. 4. 2013, soud zamítl žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2021, č. j. 9791/2021-900000-319, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti dodatečným platebním výměrům, jimiž bylo žalobkyni dodatečně vyměřeno

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

antidumpingové clo v celkové výši 1 671 592 Kč. Jelikož v řízení ve věci sp. zn. 16 Af 18/2021 tedy nedošlo ke zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2021, č. j. 9791/2021-900000-319, ani dodatečných platebních výměrů, soud v souladu s § 48 odst. 6 s. ř. s. ve výroku I. tohoto rozsudku vyslovil, že se v řízení pokračuje.

21. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Podle čl. 116 odst. 1 celního kodexu, jsou-li splněny podmínky stanovené v tomto oddíle, částky dovozního nebo vývozního cla se vracejí nebo promíjejí z kteréhokoliv z těchto důvodů:
 - a) přeplatky na částkách dovozního nebo vývozního cla;
 - b) vadné zboží nebo zboží neodpovídajícímu smluvním podmínkám;
 - c) chyba ze strany příslušných orgánů;
 - d) v zájmu spravedlnosti.Částka dovozního nebo vývozního cla se vrátí v případě, kdy byla zaplacená a platnost odpovídajícího celního prohlášení je v souladu s článkem 174 zrušena.
23. Z čl. 119 odst. 1 celního kodexu plyne, že v případech jiných než těch, které jsou uvedeny v čl. 116 odst. 1 druhém pododstavci a v člancích 117, 118 a 120, se částka dovozního nebo vývozního cla vrátí nebo promíne, pokud byla v důsledku chyby příslušných orgánů původně oznámená částka odpovídající celnímu dluhu nižší, než je splatná částka, jsou-li splněny tyto podmínky:
 - a) dlužník tuto chybu nemohl přiměřeným způsobem zjistit; a
 - b) dlužník jednal v dobré víře.
24. Podle čl. 120 odst. 1 celního kodexu platí, že v případech jiných než uvedených v čl. 116 odst. 1 druhém pododstavci a v člancích 117, 118 a 119 se částka dovozního nebo vývozního cla vrátí nebo promíne v zájmu spravedlnosti, vznikl-li celní dluh za zvláštních okolností, jež nelze přičítat klamavému jednání nebo hrubé nedbalosti dlužníka.
25. Podle druhého odstavce tohoto článku se má za to, že zvláštní okolnosti ve smyslu odstavce 1 existují, pokud je z okolností případu zřejmé, že se dlužník ve srovnání s jinými subjekty vykonávajícími stejnou podnikatelskou činnost nachází v mimořádné situaci a že by v případě neexistence těchto okolností neutrpěl újmu způsobenou výběrem částky dovozního nebo vývozního cla.
26. Podle čl. 121 celního kodexu platí, že pokud celní orgány nemohou na základě uvedených důvodů přiznat vrácení nebo prominutí částky dovozního nebo vývozního cla, jsou povinny přezkoumat odůvodněnost žádosti o vrácení nebo prominutí cla v kontextu ostatních důvodů pro vrácení nebo prominutí uvedených v článku 116.
27. Podmínkami, za jejichž splnění lze prominout (resp. dodatečně nezaúčtovat) clo v souladu s čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý celní kodex“), se opakovaně zabývaly jak Soudní dvůr EU, tak Nejvyšší správní soud, přičemž dospěly k závěru, že pro aplikaci daného ustanovení je třeba splnění tří kumulativních podmínek: 1) clo nebylo vybráno následkem chyby způsobené aktivním jednáním samotných příslušných orgánů, 2) tato chyba nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednajícím v dobré víře přiměřeným

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

způsobem zjištěna, a 3) tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení [srov. rozsudek SDEU ze dne 18. 10. 2007 ve věci C-173/06, Agrover Srl (dále jen „Agrover“), nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 Afs 124/2016-29, ze dne 27. 2. 2018, č. j. 4 Afs 127/2017-59, či ze dne 7. 3. 2019, č. j. 10 Afs 186/2017-64]. Jestliže jsou tyto podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno; pojem chyby pak *„nelze omezit na pouhé chyby v počtech nebo v psaní, ale zahrnuje jakýkoliv typ vad přijatých rozhodnutí, jako je tomu především v případě nesprávného výkladu nebo nesprávného použití příslušných právních předpisů“* [srov. rozsudek SDEU ze dne 27. 6. 1991 ve věci C-348/89, Mecanarte (dále jen „Mecanarte“)].

28. Co se týče splnění první podmínky, tj. za jakých okolností může dojít k chybě ze strany příslušného orgánu, k této se Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjádřil. V rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 3/2014-40, dospěl k závěru, že *„právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají jen chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných celních orgánů. V případě pouhé akceptace celního prohlášení k takovému aktivnímu jednání nedochází“*. Dále v rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j. 9 Afs 128/2015-60, konstatoval, že *„celní orgány nemohou v případě každého jednotlivého dovozu důkladně přezkoumávat, zda všechny údaje, které dovozce tvrdí ve svém celním prohlášení a v připojených listinách, odpovídají skutečnosti, a nemohou být proto činěny odpovědnými za to, že tomu tak někdy není. K přezkoumání tohoto postupu slouží právě následná kontrola [...]“*.
29. V již výše poukazovaném rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 3/2014-40, Nejvyšší správní soud také připomněl, že pokud jde o první podmínku, je důležité zohlednit, že *„cílem článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání či nevybrání cla. Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je ovšem hodné ochrany jen tehdy, pokud základ, na němž spočívá toto očekávání, způsobily celní orgány. Právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají tedy pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 27. 6. 1991, Mecanarte, C-348/89, Recueil, I-3277, body 19 a 23)“*. V této souvislosti rovněž poukázal na stanovisko generální advokátky Soudního dvora EU Verici Trstenjak ze dne 7. 6. 2007 ve věci Agrover, která poznamenala, že v případě akceptace celního prohlášení nedochází k aktivnímu jednání – celní orgány se v těchto situacích pouze jednání zdržují.
30. V rozsudku ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008-96, pak Nejvyšší správní soud doplnil, že podmínkou toho, aby částka cla dlužného ze zákona nebyla pro účely čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu zaúčtována, je to, že celní prohlášení musí obsahovat všechny faktické jednotlivosti nezbytné pro aplikaci relevantních norem, takže jakákoliv následná kontrola ze strany celních orgánů již nemohla najít jakákoliv nová fakta (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 22. 10. 1987, Foto-Frost, 341/85). Dále pak konstatoval, že za chybu celního orgánu je možno považovat i jeho eventuální pasivitu, avšak tuto výjimku nutno interpretovat restriktivně (srov. rozsudky Agrover a Mecanarte).
31. K závěru o pochybení celního orgánu založeného jeho pasivitou dospěl Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 1. 4. 1993, C-250/91, Hewlett Packard France (dále jen „Hewlett Packard“). V uvedeném případě se jednalo o situaci, kdy během dlouhého časového období docházelo k velkému množství dovozů stejného zboží, přičemž celní orgány byly nečinné,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jakkoliv celní prohlášení předložená povinnou osobou byla kompletní a poskytovala výslovně takový popis zboží se zřetelem na relevantní nomenklaturu, že by bylo možno bez dalšího odhalit jeho nesprávné sazební zařazení. O chybu na straně celních orgánů však v žádném případě nemůže jít, pokud tato vznikla v důsledku nesprávných informací poskytnutých deklarantem nebo jeho zástupcem, kteréžto informace neměl celní orgán povinnost kontrolovat (srov. rozsudek Mecanarte, bod 24).

32. V rozsudku ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008-96, se pak Nejvyšší správní soud zabýval i okolnostmi, za kterých dojde k naplnění dalších dvou podmínek, přičemž uvedl, že „*pokud jde o druhou z výše uvedených podmínek (podle níž chyba, které se dopustily celní orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna), musí být zjiitelný charakter chyby, které se dopustily příslušné celní orgány, posuzován s přihlédnutím k povaze chyby, profesní zkušenosti dotčených subjektů a řádné péči, kterou posledně uvedené prokázaly. Povaha chyby závisí na komplexnosti, nebo naopak dostatečně jednoduchém charakteru dotčené právní úpravy, a časovém období, během něhož orgány ve své chybě setrvaly (bod 32 shora citovaného rozsudku Agrover, srov. též rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 3. 2005, Biegi Nahrungsmittel a Commonfood, C 499/03 P, Sb. rozh. s. I 1751, body 47 a 48). Podle rozsudku Soudního dvora ze dne 11. 11. 1999 ve věci Söhl & Söhlke (C-48/98, Recueil, s. I-7877, bod 57) je třeba přezkoumat, zda činnost dotčeného subjektu spočívá v podstatné míře v dovozu a vývozu a zda má dotčený subjekt předchozí zkušenost s výkonem těchto činností*“. Co se týče třetí podmínky, podle níž osoba musí dodržet všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení, Nejvyšší správní soud na podkladě rozhodovací praxe Soudního dvora EU dovodil, že „*deklarant je povinen poskytnout příslušným celním orgánům všechny nezbytné informace stanovené předpisy Společenství a vnitrostátními předpisy, které je popřípadě doplňují nebo provádějí s ohledem na sazební zacházení požadované pro dotčené zboží (věc Agrover, bod 33). Tato povinnost přitom nesmí jít nad rámec takových informací, o kterých lze rozumně předpokládat, že je deklarant může mít k dispozici; rozhodující je, aby takové informace, jakkoliv budou podle okolností třeba i nesprávné, byly deklarantem poskytnuty v dobré víře (viz Mecanarte, bod 29, a Hewlett Packard France, bod 29)*“.
33. Na základě výše uvedeného tak zdejší soud shrnuje, že z ustálené rozhodovací praxe vztahující se k čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu, kterou však lze pro podobnost aplikovat i v případě rozhodování o vrácení či prominutí cla podle celního kodexu, se podává, že k prominutí (resp. dodatečnému nezaúčtování) doměřeného cla lze dospět pouze za kumulativního naplnění tří podmínek. První z nich je, že clo bylo původně nesprávně vyměřeno v důsledku chyby, jíž se dopustily příslušné orgány. Taková chyba přitom v zásadě spočívá v aktivním jednání příslušného orgánu (např. chyby ve výkladu nebo použití příslušných právních předpisů v podobě přijetí celního prohlášení bez předložení dokladu; zveřejnění sazebníku pro vnitrostátní použití, ačkoliv to právní předpisy nepovolovaly). Důvod pro nezaúčtování, resp. prominutí cla, přitom může výjimečně spočívat i v pasivitě příslušného orgánu (srov. rozsudek ve věci Hewlett Packard). Druhou podmínkou pak je, že osoba povinná jednající v dobré víře nemohla tuto chybu přiměřeným způsobem zjistit, a třetím hlediskem je, že tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.
34. S žalobkyní tedy lze souhlasit v tom, že chyba ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu či čl. 119 odst. 1 celního kodexu může být způsobena nejen celními orgány kompetentními k vyměření cla, ale i jinými orgány exportního státu (viz například rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008-96), které v rámci své působnosti poskytují údaje relevantní pro výběr cla, a které tedy mohou vyvolat oprávněné očekávání osoby povinné zaplatit clo. Příslušnými orgány tedy mohou být samozřejmě jak celní orgány členských států, tak ale také orgány třetí země nebo Komise EU. Z judikatury soudů i žalobkyní poukazované metodiky však zároveň vyplývá, že oprávněné očekávání osoby odpovědné za škodu zásadně musí vytvořit samy příslušné orgány. To zásadně znamená, že chyba musí být způsobena jednáním příslušných orgánů.

35. O takový případ se přitom v případě žalobkyně nejednalo, neboť indickým orgánem vydaný a žalobkyní až při kontrole zboží nepreferenčního původu po propuštění předložený Certificate of origin č. 008534 týkající se zboží dle pouze jednoho z pěti celních prohlášení za takovéto pochybení příslušných orgánů považovat nelze. To správně konstatovali celní úřad i žalovaný ve svých rozhodnutích, ve kterých vyšli z právní úpravy obsažené v čl. 59 až 63 celního kodexu, čl. 57 až 59 a příloze 22-14 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 2015/2447 ze dne 24. listopadu 2015, kterým se stanoví prováděcí pravidla k některým ustanovením nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, ve znění pozdějších předpisů a v čl. 31 až 36 a příloze 22-01 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 2015/2446 ze dne 28. července 2015, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, pokud jde o podrobná pravidla k některým ustanovením celního kodexu Unie, ve znění pozdějších předpisů. Z nich vyplývá, že pro dané zboží *„není stanovena žádná konkrétní forma prokázání nepreferenčního původu zboží. Nepreferenční původ lze prokázat jakýmkoli doklady a podklady, ze kterých vyplývá, že je původ stanoven v souladu s příslušnými právními předpisy Unie (např. formou dotazníku, prohlášením vývozce/výrobce atd.). [...] Je tedy zřejmé, že údaje ve vztahu k nepreferenčnímu původu zboží poskytuje vývozce/výrobce, ať už ve formě prohlášení na faktuře případně na jiném dokladu, nebo pro potřeby vystavení dokladu Certificate of origin, který vystavuje příslušný orgán v zemi vývozu na základě podkladů obdržенých právě od výrobce/vývozce. Obecně lze tedy říci, že prohlášení vývozce/výrobce na faktuře má ve vztahu k nepreferenčnímu původu stejnou vypovídající hodnotu jako Certifikát of origin, neboť v obou případech jsou základem údaje poskytnuté vývozcem/výrobcem, přičemž pro orgán vydávající Certificate of origin neplatí z právních předpisů ani dohod žádné povinnosti k ověřování poskytnutých údajů či dokladů. V praxi je běžné, že neexistují-li žádné opodstatněné důvody, příslušný orgán vydá doklad Certificate of origin ve vztahu k nepreferenčnímu původu zboží na základě podkladů a informací poskytnutých vývozcem/výrobcem bez dalšího ověřování“*. Žalovaný shrnul, že aby mohl žalobkyni vzniknout nárok na vrácení/prominutí cla ve smyslu článku 119 odst. 1 celního kodexu, musela by prokázat, že se příslušný indický orgán dopustil aktivní chyby, nikoliv chyby odvozené od jemu chybně podaných informací či podkladů, což se v řízení neprokázalo.
36. Celní orgány ve vydaných rozhodnutích rovněž správně upozornily na nutnost rozlišovat mezi zbožím s preferenčním a nepreferenčním původem s tím, že například doklad o původu zboží FORM A, který musí být v případě požadovaného preferenčního zacházení předložen v době dovozu a u kterého je stanovena přesná forma a podmínky, za kterých je vydáván, nelze srovnávat s procesem vydávání osvědčení o nepreferenčním původu zboží.
37. Se závěry celních orgánů se soud ztotožňuje a opakuje, že namítaný Certificate of origin č. 008534 ani nebyl předložen současně s podáním celních prohlášení, ve kterých se vycházelo pouze z prohlášení dodavatele zboží jakožto vývozce uvedeného na fakturách zboží (zde je

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ovšem třeba zmínit i to, že osvědčení o původu v tomto případě není povinnou náležitostí celních prohlášení).

38. Skutečnost, že zboží je indického původu, pak nelze dovozovat ani z toho, že dodavatel žalobkyně má disponovat statutem registrovaného vývozce pro zboží označené kódem KN 7304.
39. V případě žalobkyně tedy nelze hovořit o aktivní chybě na straně příslušného orgánu ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu či čl. 119 odst. 1 celního kodexu. Její situaci však nelze srovnávat ani s výše popsaným případem, ve kterém Soudní dvůr EU dospěl k závěru o pochybení celního orgánu založeného jeho pasivitou. Lze totiž spatřovat podstatný rozdíl mezi skutkovým půdorysem v nyní posuzované věci a situací řešenou Soudním dvorem EU v rozsudku Hewlett Packard. V případě posuzovaném Soudním dvorem EU totiž celní prohlášení byla kompletní a obsahovala takový popis zboží, že bylo možné odhalit nesprávné sazební zařazení zboží, což celní orgány opakovaně a v rámci dlouhého časového úseku neučinily. V posuzované věci však žalobkyně uvedla nesprávný údaj o původu zboží (byť si této skutečnosti sama nemusela být vědoma, což však na uvedených závěrech nic nemění) a celní orgány neměly možnost tento chybný údaj bez provedení mise OLAF rozpoznat. Jak soud uvedl již výše, kvalifikovanou chybou celních orgánů naplňující první z podmínek pro prominutí cla je především chyba záležejícím v aktivním jednání vykazujícím výše popsané parametry, přičemž jakkoli nelze ve světle odkazovaného rozhodnutí vyloučit ani chybu pasivní, je třeba v tomto směru k posuzování naplnění této podmínky pasivním jednáním celních orgánů přistupovat zdrženlivě a volit restriktivnější interpretaci. Soud je přitom přesvědčen, že v posuzovaném případě nelze uvažovat o tom, že by jednání celních orgánů bylo touto optikou souměřitelné s pochybením celních orgánů ve věci posuzované Soudním dvorem EU v rozsudku Hewlett Packard.
40. Chybu ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu či čl. 119 odst. 1 celního kodexu pak soud stejně jako celní orgány neshledal ani v činnosti Komise EU spočívající zejména ve vydání namítaného prováděcího nařízení.
41. Námitkami žalobkyně ohledně vztahu a údajných rozporů mezi prováděcím nařízením a Zprávou OLAF se již tento soud zabýval v rozsudku ze dne 28. 3. 2023, č. j. 16 Af 18/2021-85, ve kterém se ztotožnil s posouzením věci celními orgány, které tvrzené rozpory neshledaly, a doplnil, že:
- „38. Jde-li o prováděcí nařízení Komise, soud s ohledem na vyjádření substituční právní zástupkyně žalobkyně při ústním jednání soudu předesílá, že v něm není uvedeno ani z něj nevyplývá, že v Indii dochází ke zpracování, které zboží dává indický původ. Na údajné rozpory v závěrech ve Zprávě OLAF a v prováděcím nařízení Komise žalobkyně upozorňovala již v řízení před celními orgány, přičemž jí bylo v napadeném rozhodnutí č. 1 (viz zejména bod 54 a následující) podrobně vysvětleno, že jde o rozpory pouze zdánlivé, dané odlišným právním rámcem, ve kterém se oba orgány pohybovaly, když Komise prověřovala skutečnosti rozhodné z pohledu antidumpingového nařízení.*
- 39. Soud k tomu doplňuje, že z prováděcího nařízení Komise vyplývá, že šetření Komise se zaměřilo na šetření možného obcházení antidumpingových opatření na dovoz některých bezešvých trubek a dutých profilů z nerezavějící oceli pocházejících z Čínské lidové republiky*

dovozem zasílaným z Indie *bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ z Indie* (důraz dodán – pozn. soudu).

40. Komise v rámci provedeního šetření nezkoumala, zda je základní nařízení obcházeno z pohledu celního kodexu o původu zboží. Komise sice uvedla, že zpracovatelskými operacemi provedenými v Indii bylo dosaženo velké změny původního výrobku, a dospěla k tomu, že zpracování zboží v Indii je hospodářsky opodstatněné a v jeho důsledku plošně nedochází k obcházení antidumpingového opatření uvaleného na čínské výrobky (k tomu srov. body 64, 84, 85 prováděcího nařízení Komise). Komise ovšem vůbec nehodnotila, zda zpracovatelské operace prováděné v Indii jsou dostačující po získání indického původu výsledných produktů.

41. Žalobkyně v podané žalobě poukazuje na bod 61 prováděcího nařízení Komise, v němž Komise uvádí, že „pokud jde o celní předpisy vztahující se na pravidla původu, Komise uvedla, že v rámci šetření týkajícího se obcházení platných opatření se při zjišťování, zda k obcházení dochází, či nikoli, celní předpisy zohledňují, ale nevychází se výhradně jen z nich.“ Uvedené konstatování však je pouhou reakcí Komise na nesouhlas žadatele se závěry, ke kterým Komise při svém vyšetřování dospěla. Z prováděcího nařízení Komise není možné dovodit, že Komise dospěla při šetření k závěru, že veškeré čínské zboží dovezené do Indie a zde zpracované získává indický původ, jelikož při zpracování je podstatně měněn dovezený výrobek, resp. že k získání indického původu u zboží dovezeného z Číny postačuje tváření za studena, ke kterému v Indii dochází, neboť je zásadní změnou výrobku a nevratně mění jeho základní vlastnosti.

42. Původ zboží v souladu s ustanoveními o původu zboží dle celního kodexu a nařízení Komise (EU) 2015/2446 ze dne 28. 7. 2015, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, pokud jde o podrobná pravidla k některým ustanovením celního kodexu Unie, zkoumal až OLAF v rámci svého vyšetřování. V jeho průběhu zjišťoval, zda nedochází k obcházení základního nařízení z pohledu původu zboží. Z jakýchkoli závěrů šetření Komise, tj. z prováděcího nařízení Komise nemůže žalobkyně dovozovat indický původ konkrétního, jí odebraného zboží, neboť otázka původu jakýchkoli individuálně určených výrobků nebyla předmětem šetření Komise, ale šetření OLAF. Původ zboží, a to čínský, byl jednoznačně zjištěn až závěrečnou Zprávou OLAF.

43. Soud se tedy plně ztotožňuje s žalovaným, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že skutečnosti uvedené v prováděcím nařízení Komise nejsou určující pro stanovení původu zboží dovezeného žalobkyní z Indie. Pro posouzení původu zboží deklarovaného žalobkyní v celním prohlášení jsou podstatné skutečnosti vyplývající ze závěrečné Zprávy OLAF, jejích příloh a dalších podkladů nashromážděných celními orgány v řízení. Žalovaný tedy správně poukázal na rozdílnost šetření těchto unijních orgánů, tj. Evropské komise a Evropského úřadu pro boj proti podvodům – OLAF.

45. Nadto ze závěrečné Zprávy OLAF vyplývá, že byly výsledky šetření OLAF s Komisí konzultovány a že závěry z šetření Komise nemají dopad na vyšetřování OLAF. S ohledem na to, že se šetření těchto dvou unijních orgánů týkalo zjišťování zcela jiných skutečností, soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že jsou jejich závěry v rozporu.

46. Důvodným konečně není ani poukaz žalobkyně na jakousi důvěru indických dodavatelů a jejich zákazníků v závěry prováděcího nařízení Komise, když kromě výše uvedeného lze poukázat i na to, že k obchodům a celní deklaraci předmětného zboží došlo před vydáním prováděcího nařízení Komise.“

42. Na tomto posouzení soud setrvává i v nyní projednávané věci, z čehož je zřejmé, že ani v nyní projednávané věci na straně Komise EU neshledal tvrzené pochybení ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu či čl. 119 odst. 1 celního kodexu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

43. Nepřípadný pak je i analogický odkaz žalobkyně na poslední větu čl. 119 odst. 3 celního kodexu. V souvislosti s touto námitkou soud navíc poukazuje i na jistou rozpornost tvrzení žalobkyně, která na jednu stranu namítala, že „nelze žádným způsobem ospravedlnit to, že Komise EU nezveřejnila po více než tři roky žádné oznámení o odůvodněných pochybnostech“ a „žádným způsobem nedala jednotlivcům najevo ani drobnější signál o tom, že mají dbát větší pečlivosti“ s tím, že „naopak jedinou zprávou, která navenek vyšla, bylo prováděcí nařízení, které svědčilo o zcela opačném závěru, tedy že k pochybnostem není důvod“, a na druhou stranu vzápětí uváděla, že (navzdory právě řečenému a zřejmě v době uzavření obchodů a celní deklarace předmětného zboží, tj. před vydáním prováděcího nařízení) „žalobkyně sledovala jednotlivé kroky Komise EU v této věci a maximálně se snažila o naplnění jednotlivých požadavků Komise EU a příslušných celních orgánů“.
44. Je tedy třeba zdůraznit, že to byla žalobkyně, která ze své vlastní vůle dovážela na území České republiky nepreferenční zboží (jehož původ tak není celními orgány ověřován), u něhož jako zemi původu uvedla Indii, což se následně po provedené misi OLAF ukázalo nepravdivým. Jak přitom vyplývá z konstantní rozhodovací praxe Soudního dvora EU, dovozci přijímají zodpovědnost jak za úhradu dovozního cla, tak za správnost dokladů předkládaných celním orgánům, proto škodlivé následky nesprávného jednání smluvních partnerů například v podobě chybných nebo padělaných dokladů nesmí nést společenství (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 17. 7. 1997 ve věci C-97/95, Pascoal e Filhos). Skutečnost, že se žalobkyní deklarovaný indický původ zboží ukázal být nepravdivým a v důsledku toho byl dovoz zboží zatížen antidumpingovým clem, nestaví žalobkyni ve srovnání s jinými subjekty vykonávajícími stejnou podnikatelskou činnost do zvláštní situace ve smyslu čl. 120 celního kodexu. Naopak správní soudy se v minulosti opakovaně zabývaly případy doměření antidumpingového cla v souladu s antidumpingovým nařízením, přičemž žaloby proti těmto rozhodnutím často zamítaly. Situaci žalobkyně tak nelze označit za ojedinělou a v kontextu posuzované věci ani za zvláštní.
45. Jak již tedy bylo popsáno výše, soud ani v souvislosti s namítanou činností Komise EU neshledal tvrzené pochybení či snad dokonce selhání. Tím pádem nelze uvažovat ani o existenci zvláštních okolností, jež nelze přičítat klamavému jednání nebo hrubé nedbalosti dlužníka, ve smyslu čl. 120 celního kodexu.
46. Přílehlavý situaci žalobkyně nebyl ani odkaz na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 25. 7. 2008 ve věci C-204/07 P, C.A.S. SpA proti Komisi Evropských společenství. V něm Soudní dvůr EU shledal, že Komise EU nedostatečně kontrolovala správné uplatňování Dohody o přidružení zakládající přidružení mezi Evropským hospodářským společenstvím (EHS) a Tureckou republikou, podepsané dne 12. 9. 1963. Tento závěr nicméně učinil na základě zcela jiného skutkového a právního stavu. Jednalo se totiž o doměření cla při dovozu tureckých zemědělských produktů, k němuž se vztahovalo preferenční zacházení, přičemž bylo zjištěno, že došlo k padělání osvědčení původu tureckých celních orgánů. Soud shledal porušení povinnosti Komise EU dohledu nad řádným prováděním Dohody v tom, že na základě nejasností v dané věci nepodnikla žádné kroky k tomu, aby se ujistila, že turecké orgány správně kvalifikovaly uvedená osvědčení jako nesprávná/nepravá, neprovedla šetření v rámci dotčeného celního úřadu v Turecku; dále nedostála své povinnosti stanovené Dohodou požadovat od tureckých orgánů, aby jí byly předány vzory otisků razítek a podpisů užívaných v tureckém celním úřadě, a tyto následně předat členským státům;

rezignovala na kontrolu, zda sporná osvědčení byla zapsána do rejstříků osvědčení vydaných celními orgány.

47. Co se týče splnění dalších podmínek, tj. že chyba příslušných orgánů nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna a tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení, platí, že věcné posouzení námitek týkajících se jejich (ne)naplnění bude třeba v případech, kdy je naplněna podmínka první. Jinak řečeno k vrácení či prominutí cla je možné přistoupit toliko v případě kumulativního naplnění všech tří výše uvedených podmínek. Platí, že není-li naplněna podmínka chyby celních orgánů, není třeba se dále zabývat tím, zda jsou eventuálně naplněny zbývající podmínky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2014, č. j. 1 Afs 95/2013-43).
48. Vzhledem k tomu, že soud neshledal, že by v postupu příslušných orgánů při propuštění zboží do volného oběhu došlo k chybě ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu či čl. 119 odst. 1 nebo čl. 120 celního kodexu, nepřistoupil se zřetelem k výše naznačeným východiskům k posouzení naplnění dalších dvou podmínek nezbytných pro eventuální závěr o vrácení či prominutí doměřeného cla, neboť i za předpokladu, že by tyto byly naplněny, nebylo by to s to na závěru soudu nic změnit. Naplněním dalších dvou podmínek se ostatně v odůvodnění napadeného rozhodnutí s ohledem na učiněný závěr správně nezabýval ani samotný žalovaný.
49. Ze shora vyložených důvodů soud uzavřel, že zde nebyl dán důvod pro prominutí nebo vrácení cla, a tím pádem ani úroku z prodlení. Jelikož neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, žalobu proti napadenému rozhodnutí podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
50. V souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. soud pro nadbytečnost neprovedl žalobkyní navrhované dokazování jí podanou žalobou, kterou zdejší soud projednal v řízení pod sp. zn. 16 Af 18/2021, neboť skutečnost, že žalobkyně nesouhlasí s doměřením antidumpingového cla a že podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2021, č.j. 9791/2021-900000-319, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti dodatečným platebním výměrům, není mezi účastníky sporná a je rovněž samozřejmě známa i soudu.
51. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti dle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. května 2023

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu